

Holger Pedersen
(Gissemand)

DEN SØRGMUNTRE BARBER

LYSTSPIL I 6 AKTER

Det Danske Filmmuseum

Store Søndervoldstræde
København K. Tel. No. 6500

Eneret for Skandinavien:

A/S Kinografen, København

Personerne:

Barber Kummersen	HOLGER PEDERSEN
Christian, Barberlærling	Fridolf Rhudin
Frk. Fagerberg	Mathilde Nielsen
Eva	Sho Erlind
Værten	Schiøler Linck
Alfons Berg	Arne Weel
Overbetjenten	Carl Fischer

Den sørgmuntre Barber

Lystspil i 6 Akter

Forfattet og iscenesat af Jens Locher

I den store By levede en glad lille Pige, der hed Eva. Glæden kom indefra, for de ydre Omstændigheder, hvorunder hun levede, var ikke særlig opmuntrende.

Hun boede paa femte Sal i en fattig Gade, og hendes Plejemoder var en usympatisk Kone, der gjorde alt for at blive af med hende.

En ung, velhavende Flab, Hr. Berg, var yderst villig til at overtage hende, og Evas Moder understøttede denne smukke Plan, men Eva var ikke saa nem at narre.

En Dag, da hun kom hjem i straalende Humør, og under Opturen til femte Sal havde ringet paa samtlige Entréklokker i Huset, fandt hun unge Berg i Plejemoderens Stue, og Berg formelig friede til hende. Da Plejemoderen desuden meddelte hende, at nu kunde hun ikke mere have hende hjemme, besluttede hun trods alt at forlove sig med Berg, men da hun tilfældigvis saa, at Plejemoderen gav Berg Penge, forstod hun hele Sammenhængen, og med en rask Lussing til den unge Mand satte hun sig paa Trappegangens Gelænder og kurede de fem Etager ned, forbi de mange Beboere, der lurede paa hende, men som kun naaede at udøse deres Vredes Skaaler over unge Berg, der fulgte umiddelbart efter hende.

I Nærheden havde Barber Kummersen sin Stue. Han kaldtes „den sørgmuntre Barber“, fordi hans Sindstilstand ustandselig skiftede. Snart var han sørgmodig, og snart var han munter. Han døjede en Del med sin Lærling Christian, der bekendte sig til Bolschevismen og paastod at have indflydelsesrige Venner i Moskva.

Paa Grund af dette Forhold og den Tilbøjelighed, Christians Næse havde til at dryppe, kaldte Mester ham for „Snotsky“.

Kummersen havde ogsaa en Husholderske, Frøken Fagerberg, en ældre Ungmø, der havde besluttet straks at sige Ja, hvis det skulde ske, at Mester fandt paa at fri til hende. Hun havde lidt Penge staaende paa en Sparekassebog, og da hun vidste, at Mester næppe havde de 100 Kroner til Huslejen, der forfaldt samme Dag, havde hun indgaaet et Kompagniskab med Snotsky, der lovede at omtale hendes Penge, naar Mester stod og savnede Kontanter til Huslejen.

Kummersen havde imidlertid Pengene, men da Værten kom for at hente dem, var det ham umuligt at finde dem. Han ledte alle Vegne, men Hundredekronesedlen var og blev borte. Saa fik han en god Idé,

Den voldsomme Frier afvises.

der bevirkede, at Værten gik uden Penge. Han gjorde ham simpelthen syg. Værten var hypokonder, og Kummersen begyndte straks at fortælle ham, at han saa daarlig ud. Christian stemte i med, og straks begyndte Værten at føle Tegn paa alle mulige Sygdomme, lige fra Farveblindhed til Mund- og Klovsyge. Han glemte helt, at han var kommet for at faa Penge, og dødssyg vaklede han ud af Kummersens Butik.

Nu huskede Christian pludselig paa de 100 Kroner, Frøken Fagerberg havde lovet ham, hvis han kunde faa hende og Mester forenet, og han begyndte at tale om Fagerbergs Penge, men det skulde han ikke have gjort. Mester forstod ikke Spøg i det Kapitel, og en knaldende Lussing var Følgen.

Da geraadede unge Snotsky i et betydeligt Raseri. At nogen vovede at lægge Haand paa en organiseret Lærling. Det skulde han meddele visse Venner i Moskva, og foreløbig nedlagde han Arbejdet, og han gad nok se den Lærling, der tog det op igen.

Eva havde imidlertid nærmet sig Kummersens Barberstue, stærkt forfulgt af sin Forlovede, unge Hr. Berg, men da han var lige ved at fange hende, smuttede hun ind til Kummersen og bad ham om Hjælp mod Forfølgeren.

Kummersen var ikke den Mand, der nægtede en skælvende Kvinde sin Bistand, og ved Hjælp af et Haartørringsapparat, som unge Berg

Værtens Sygdom konstateres.

fejlagtigt tog for en Revolver, fik han ham hovedkulds ud af Stuen. — Men hvad skulde han gøre med lille Eva? Hjem til Stedmoderen turde hun ikke komme, og paa Gaden kunde han dog ikke godt jage hende ud. Atter fik Kummersen en god Idé. Hvad om Eva blev hans nye Lærling. Christian var jo rendt sin Vej. Idéen var meget god, men hvad vilde Frøken Fagerberg sige, naar han kom hjem med en ung Pige? Ogsaa denne Vanskelighed blev klaret. Eva var naturligvis kortklippet som alle Piger nu til Dags, og naar hun fik nogle af Christians gamle Klæder paa, lignede hun grangivelig en Dreng. Ved Lukketid vandrede Mester derpaa hjem med sin nye Lærling. Christian saa det fra den Port, hvori han havde gemt sig, og han svor at tage en voldsom

Hævn over Strejkebryderen, der var gaaet ind i hans gamle Plads uden Hensyn til Blokaden.

Kummersen var „Selvbygger“ og boede i et Lysthus ude i en Kolonihave. Det var ikke uden bange Anelser, han den Aften kom hjem til Fagerberg med den forklædte Eva, men det lod virkelig til, at det skulde lykkes at narre Husholdersken. Hun havde nok en Mistanke om, at der var noget muggent ved den Dreng, men hvad det var, vidste hun ikke.

Fagerberg havde lovet Kummersen, at han skulde faa Dessert, naar han kom hjem, men det var om Formiddagen. I Mellemtiden var hun blevet i daarligt Humør, og det blev kun „Læsedessert“ han fik. Hun

Undervisning i Haarkunsten.

læste en Ret højt fra Kogebogen, saa maatte man tænke sig til, hvordan den smagte!

Saa langt var det gaaet godt med Eva, men nu var det Sengetid, og Kummersen tænkte med Bekymring paa, hvor den unge Pige skulde sove.

Han spurgte Fagerberg, men fik naturligvis det Svar, at den nye Lærling vel skulde ligge inde hos ham i den Seng, hvor Christian plejede at ligge, en Tanke, der ikke tiltalte den moralske Barber. Derved var der imidlertid ikke noget at gøre, og med lidt Opfindsomhed klarede han ogsaa det vanskelige Afklædningsproblem.

Næste Dag skinnede Solen, det var Søndag, og Kummersen var i straalende Humør. Fagerberg havde ikke opdaget Bedraget, og pludselig fandt han Hundredekronesedlen, han havde ledt efter den foregaaende Dag, da Værten kom efter Huslejen. Bundhæderlig, som han

var, besluttede han straks at gaa hen og betale Huslejen, og han vilde have Eva med sig, men hvor var hun nu blevet af? Han fandt hende ingen Steder, og det var ikke saa underligt, for Eva var regulært blevet bortført! Christian havde nemlig samlet sine ligesindede Kammerater, og en Standret var bleven nedsat. Christian spurgte den, hvad Straffen var for at gaa i Arbejde et Sted, hvor han havde erklæret Strejke, og Kendelsen kom omgaaende: „Død og Tæv!“ Hele Banden drog af til Kummersens Kolonihave for at eksekvere Dømmen, og da Eva et Øjeblik var alene i Haven, tog de hende ved Vingebenet og slæbte hende til Domstedet, Her skulde Christian lige til at give sin Fjende en frygtelig Dragt Klø, da den nye Lærling i sin Rædsel tilstod, at hun var en Pige. „Det kan enhver Dreng komme og sige nu til Dags“, erklærede Christian, men Evas søde Smil overbeviste dem hurtigt om, at det virkelig var en Pige, de havde for sig, og straks fik Piben en anden Lyd.

Christian foreslog, at Dødsdommen ændredes til, at Eva blev *hans* Kæreste, men det vilde de andre ikke finde sig i, og Eva lovede saa, at hun vilde vælge den, der viste sig at være den stærkeste, hvorved hun selv slap ud af deres Kløer, og samtidig sørgede for, at de *alle* fik sig en ordentlig Omgang. Det blev Christian, der sejrede i det mægtige Slagsmaal, men da han stolt og ilde tilredt kom for at hente Sejrens Løn, opfordrede Eva ham blot til at gaa hjem og faa sig vasket!

Hos Værten, hvorhen Eva nu fulgte Kummersen, skete der imidlertid det, at unge Berg, der var en Nevø af Værten, da han var ene i Onklens Stue, kom til at se, at der laa 500 Kroner i hans Pengekasse. Eva og Kummersen var med Onklen inde i Stuen ved Siden af; ingen havde set, at Berg var i Huset, og han fik nu den Tanke, at Eva vilde blive en hel Del nemmere at faa i sin Magt, hvis de 500 Kroner forsvandt, og hun blev beskyldt for Tyveriet, og derfor fjernede han sig stille med Pengene.

Den Historie endte naturligvis paa Politistationen. Christian, der saa Eva og Mester blive ført gennem Gaden, glemte straks i Farens Stund sit Had til sin Mester, og paa Stationen tilstod baade Kummersen, Eva og Christian Tyveriet for at redde hinanden. Der var imidlertid fundet Fingeraftryk paa Pengeskabet, og det viste sig, at det ikke var nogen af de tre, der havde rørt ved det. Saa blev de hjemsendt af Mangel paa Bevis, men Kummersen fik at vide, at han stadig var mistænkt for Tyveriet.

Christian gjorde imidlertid Stormkur til Eva. Paa en Tur i Frederiksborg Have erklærede han sig, men Eva nærede Mistillid til Ægteskabet, og da han vilde kysse hende, lod hun ham lukke Øjnene og fik ham til at kysse Hundehvalpen i Stedet for.

Unge Berg og Evas Plejemoder havde imidlertid endnu engang lagt Raad op for at faa Eva tilbage. De gik til Politiet og bad om Hjælp, og fik virkelig en Betjent med ud til Kolonihaven, hvor „Pigerøveren“

Kummersen boede. Kummersen blev meget betænkelig ved Situationen, da han hørte Politiets Forlangende, men han nægtede alligevel at udlevere Eva. Han og unge Berg kom derudover i stærkt Skænderi, og Berg, der havde faaet Maling paa Haanden, gav Kummersen en Lussing, saa alle fem Fingre blev siddende i Ansigtet.

Men denne Lussing blev Kummersens Frelse — *for dér havde man det savnede Fingeraltryk af Skrinet.*

Unge Berg blev sat fast, og Kummersen var atter en lykkelig Mand. Helt lykkelig blev han dog først, da han havde sagt Fagerberg op, og Eva indvilligede i at forlove sig paa Prøve med Christian.

Eneret for Skandinavien: A/S Kinografen, København

Herausgeber „Film-Kurier“ G. m. b. H. (Verlag Alfred Weiner, G. m. b. H.)
Berlin W9, Köthener Straße 37.

Fernsprecher: Nollendorf 4262 und 4263, Lützow 1541, 1542 und 1543.

Kupfertiefdruck: August Scherl G. m. b. H. Für den Inhalt verantwortlich: A. Riehmann, Berlin.

„Der sorgsamste der Barbier.“

LIEBE UND RASIERMESSER

LIEBE UND RASIERMESSER

EINE GESCHICHTE VON
„SCHARFEN SACHEN“.

MANUSKRIFT UND REGIE:
JENS LOCHER

PHOTOGRAPHIE:
S. LARSEN

PERSONEN :

Eva, ein Mädel von heute	Sho Erlind
Niels Berg, ein junger Mann	Arne Weel
Adam Kummersen, der Friseur	Holger Pedersen
Christian, der Geselle	Fridolf Rhudin
Frl. Fagerberg die Hausdame	Mathilde Nielsen

HERSTELLER :

NORDISK FILMS KOMPAGNI, KOPENHAGEN

Verleih für ganz Deutschland:

DEUTSCH-NORDISCHE FILM-UNION G.M.B.H.

BERLIN SW 48, FRIEDRICHSTRASSE 13

LEIPZIG / HAMBURG / DÜSSELDORF / MÜNCHEN

Adam Kummersen, seines Zeichens Friseur für Damen und Herren, was heutzutage ja fast dasselbe ist, hatte nur einen kleinen Friseurladen u. einen einzigen Gesellen, Christian, der mehr Boxkämpfe und allerlei

Streiche als Arbeit im Kopfe hatte. So mußte sich der Meister entschließen, Christian zu entlassen.

Wie es der Zufall aber manchmal will, fiel ihm eines Tages ein Mädchen in die Arme. Eva, ein elternloses Kind, sollte von ihrer Pflegemutter gezwungen werden, den Nefen des reichen Hausbesitzers, Niels Berg, zu heiraten. Doch er war ihr ausgesprochen unsympathisch.

Als er noch von ihr Liebesbeweise verlangte, rückte sie ihm aus und fiel direkt durch die Eingangstür in die Arme des ebenso erstaunten wie entzückten Meisters Kummersen. Wutschnaubend zog der Verfolger, Niels Berg, ab und schwor Rache, Rache dem Beschützer seiner Liebe.

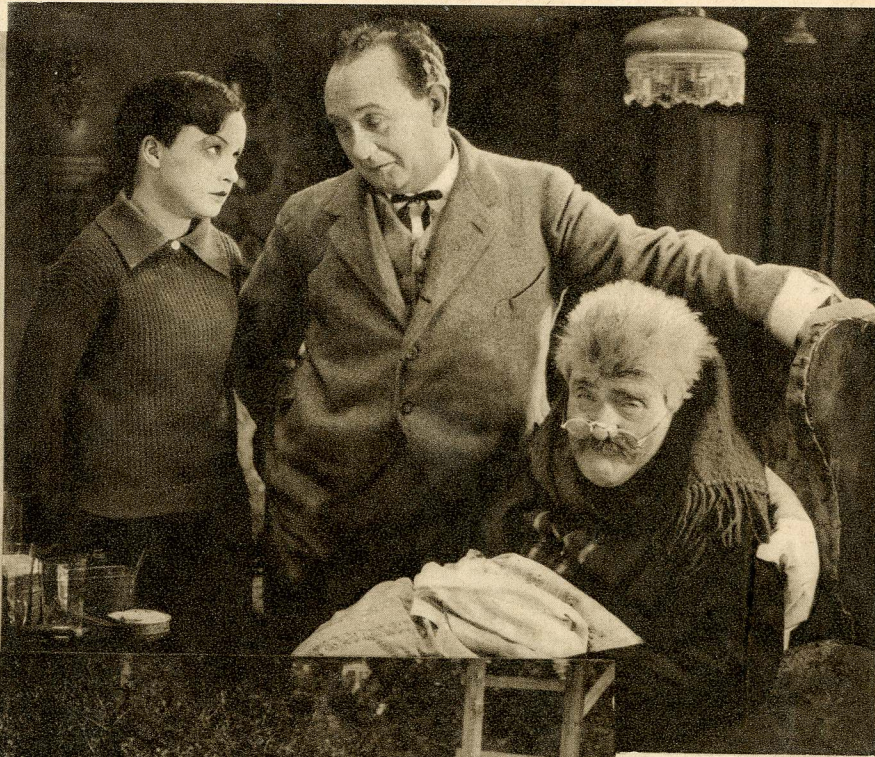
Flehentlich bat Eva den Meister, sie bei sich zu behalten. Ja, sagte Kummersen, wenn sie nicht ein Mädchen wäre . . . Einen Gesellen könnte er ganz gut ge-

brauchen Doch selbst dies schreckte Eva nicht ab Rasch zog sie die Dienstkleidung des entlassenen Christian an, und aus der Eva wurde ein Adam. Doch sie hatte die Rechnung ohne

Wirt gemacht. denn bald erfuhr das Femegericht der Barbiergesellen, daß bei Meister Kummersen ein neuer, fremder Geselle arbeite, und lud Eva vor. Schon hatte man sie zu einer Tracht Prügel verurteilt, als es sich herausstellte, daß sie ein Mädchen war. Und so mußte das Urteil geändert werden. Christians Braut sollte sie zur Strafe werden. Doch sie wollte nur dem Stärksten gehören. Aber wieder spielte der Zufall eine große Rolle: Christian blieb im Faustkampf Sieger, und sie natürlich seine Braut

Niels Berg sann inzwischen, wie er Eva in seine Gewalt bekommen könnte. Er dachte, es würde leichter gehen, wenn sie wegen angeblichen Diebstahls vor Gericht erscheinen müßte. Deswegen stahl Niels Berg seinem Onkel, dem Hausbesitzer, 500 Kronen und beschuldigte Eva und Kummersen des Diebstahls.

Vor Gericht war Kummersen sehr galant, denn er nahm die Schuld auf sich,

doch Christian wollte noch galanter sein und behauptete, daß er das Geld gestohlen habe. Schließlich behaupteten alle, das Geld genommen zu haben. Der Richter wußte nicht mehr ein noch aus, und so sollten die Fingerabdrücke den Schuldigen finden. Niels Berg wurde entlarvt. Jetzt stand der Liebe Evas und Christians nichts mehr im Wege.

